

merkwaardig. Er waren namelijk twee takken van els ongeveer een meter van elkaar en die waren verbonden door eenige kamperfoelitslingers. Midden op die kamperfoelietakken nu hadden de duiven hun nesten gebouwd, een onaanzienlijk hoopje twijgen, zonder diepte. Ik begrijp niet hoe de eieren er op konden blijven liggen. Verder nestelen er in de Koedoodboschjes — voor zoover ik zelf heb waargenomen — geelgors, grauwe gors, veel merels en zanglijsters, rietzanger en spotvogel (één maal gevonden). In de rietvelden heb ik broedend aangetroffen waterhoen, karkiet en rietzanger.

Roodstaartjes, meezen, vinken, merels, winterkoninkjes, tortels nestelen op of in de knotwilgen, beschut door hooge varens.

De winterkoninkjes bouwen hun speelnesten in het kamperfoelie-boschje, ware kunststukjes.

De Koedood is ook rijk aan insecten; in Juni wemelt het er van de bessenspanners. Verder de groote beer, drinker en berken-eenstaart.

Van de vliesvleugelingen: *Vespa Crabro*, *vespa germanica*, steen-, aard- en akkerhommels.

Langs de slootkanten groeit het Robbertskruid (*Geranium Robertianum*), in de slooten dicht opeen de prachtige *Hottonia* en *Stratiotes aloides*.

Verder de moeraswederik, ja — ik heb daar op een weggetje zelfs *Epipactis latifolia* gevonden, twee exemplaren.

In mijn verzameling bevindt zich een wespennest, dat we heel toevallig hebben gevonden. Mijn vriend en ik waren in November van het vorige jaar er op uitgegaan, om een wespennest uit te graven, dat we al den geheelen zomer begeerd hadden, maar dat was ons niet gelukt vanwege de honderden bewoners. In November, toen we bij het nest kwamen, zagen we dat er geen wespen meer waren, maar geen cellen ook! Het nest was uitgegraven. Natuurlijk groote teleurstelling, maar er zat niet anders op: we moesten weer naar huis. Toevallig slenterde ik een eindje verder en — door een gat in den grond, ongeveer een halve decimeter in middellijn, zag ik iets wits. Dat kon wel eens een wespennest zijn! Vlug mijn kameraad geroepen en aan het graven. En daar kwam me een wespennest voor den dag! Een bal van ongeveer vier decimeter middellijn. We hebben het nest uit elkaar moeten nemen, omdat het zoo vuil was. Er waren zes lagen cellen boven elkaar.

Onze mooie Koedood zal het echter niet lang meer maken. Misschien nog een jaar, maar dan wordt ze uitgebaggerd om plaats te maken voor de grootste gegraven haven ter wereld, de Waalhaven. Ik vind het prachtig dat Rotterdam zulk een haven krijgt, maar ik zag toch liever, dat de Koedood nog een paar jaartjes ongerept bleef!

C. A. V. D. GEN.

DE OOIEVAARS.

U kom ik u eens vertellen van al de wederwaardigheden die wij dezer dagen beleefden op en om het ooievaarsnest, over de oprichting waarvan u zoo vriendelijk was mij raad te geven. 20 Maart stond het nest opgericht en werd gevuld met losse paardenmest, zooals dat hier in de Betuwe gebruikelijk is, maar tot aan de vorige week diende het alleen tot observatiepost van een paar uilen, die zich, zoodra de schemering inviel, op den rand zetten, om vandaar uit argelooze veldmuisjes te overvallen. Reeds hadden wij alle hoop opgegeven dat er zich nog eens huurders zouden opdoen, toen ik Donderdag 29 Mei na een afwezigheid van enkele uren thuishkomend, verrast werd met het bericht, dat er dien morgen van 10—2 een ooievaar op het nest was geweest. En dat had ik nu juist gemist! Nu maar gehoopt, dat hij terug zou komen; den volgenden morgen kwam hij ook weer en kon ik hem in levenden

lijve aanschouwen; om 2 uur vloog hij weer weg, kwam den volgenden dag vroeg nog even en — keerde niet meer terug!

Dat was een erge teleurstelling, want nu zou hij wel wegblijven! We waren al zoo blij geweest met dien éénen, het stond zoo decoratief, maar zooals een der huisgenooten zeide, we hadden toch de eer gehad, dat er een op het nest was geweest.

Maar Dinsdagmorgen tegen 11 uur hoorden we opeens een groot geruisch en geklepper in de lucht; alles vloog naar de open ramen en daar stond *onze* ooievaar triomfantelijk op het nest en daaroverheen vlogen in breede kringen zes andere ooievaars. Het was een prachtig gezicht! telkens poogde een van allen het nest te naderen, maar werd door den bezitter met forsche snavelslagen weggeduwd. Dat duurde zoo ongeveer een half uur; we hadden geen oogen genoeg, om het aan te zien; toen vlogen ze al hooger en hooger en verdwenen uit het gezicht op twee na, die zich in de weide nederlieten. Deze gaven het niet op en beproefden één voor één op het nest te komen, doch telkens met denzelfden negatieven uitslag, totdat ze tegen 2 uur een gezamenlijken aanval deden; eenige oogenblikken lang was het een woedend gevecht, het was een verwarde hoop van vleugels en snavels en lange pooten; toen vloog er één weg en de andere mocht blijven; en toen was het allervermakelijkst om de strijkaadjes en buigingen te zien, die ze tegen elkander maakten, hoe ze de lange snavels gracielijk achterover bogen, om daarna vroolijk tegen elkander in te kleppen.

Zie zoo, dat zaakje is in orde dachten we, maar jawel, de vreugde was kort van duur; al heel gauw begonnen ze te kibbelen, het werd een formeel gevecht en de indringer of indringster? werd met een nijdige pik uit het nest gestooten; ze vloog er weer op, mocht even blijven en dan er weer uit! en dat spelletje heeft zich zeker meer dan twintigmaal herhaald en geduurd, totdat het te donker was, om het te volgen.

Hoe zou dat afloopen? Den heelen dag waren we in spanning geweest; jong en oud bemoeide er zich meê en vooral de ongewisheid waarin wij verkeerden of het een »hij« of een »zij« was, die op het nest troonde, gaf aanleiding tot allerlei opmerkingen; »t is een verstokte caelibatair, zei de een, 't is een suffragette«, zei de ander, »ze heeft al heel weinig eergevoel om zich zoo op te dringen«, 't is een pantoffelheld, die nooit den huissleutel zal krijgen, enz. enz.; alles liep uit om er naar te kijken; die ééne zou wel blijven, maar »één alleen is maar verdrietig«, een paar was wel zoo aardig!

Den volgenden morgen was natuurlijk het eerste kijken naar het nest en tot onze groote vreugde zagen we, dat de verzoening gesloten was en ze heel vreedzaam naast elkander lagen; het schijnt een gelukkig huwelijk te zijn en we zullen maar hopen, dat ze lang en gelukkig met elkander zullen leven.

Die het nest in bezit genomen heeft, is een forsche vogel met een dikken nek en snavel. Zou dat het mannetje wezen? Terwijl degene die er later toegang vond, veel jonger lijkt, met een slank nekje en dunnen snavel. Zouden ze nog jongen krijgen? Ze schijnen heel tevreden met dit nest en slepen geen takken aan, om het te verbeteren.

Grappig was het nog, toen op een oogenblik, dat een van de ooievaars in de weide liep, 4 jonge koeien met domme, nieuwsgierige blikken hem kwamen bekijken en toen opeens met dwaze sprongen en de staarten in de lucht op hem aanvielen, zoodat hij haast in het gedrang was geraakt en zich ternauwernood door de vlucht kon redden.

We zijn er toch zoo blij mede, dat ze nog gekomen zijn, het is zoo'n aardig gezicht; men wordt niet moede, ze gade te slaan in al hun potsierlijke deftigheid.

Op het oogenblik behooren zij tot de publieke vermakelijkheden van het dorp.

Zetten.

C. E. v. D.